

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2009-2010

Nr. 7

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN VRIJDAG 29 JANUARI 2010

OCHTENDVERGADERING

INHOUD

BERICHT VAN VERHINDERING	223
MOTIE VAN AANBEVELING (R.v.O., art. 63)	223
Bespreking.....	
<i>Sprekers: de heren Dominiek Lootens-Stael, Fouad Ahidar, Paul De Ridder en mevrouw Brigitte De Pauw</i>	
Stemming.....	
DISCUSSIONOTA (R.v.O., art. 51)	224
“De meerwaarde van snoezelruimtes in Brussel” van mevrouw Carla Dejonghe – Stuk 413 (2009-2010) – Nr. 1	
Bespreking.....	
<i>Sprekers: mevrouwen Carla Dejonghe, Elke Roex, Brigitte De Pauw, Greet Van Linter, Elke Van den Brandt, Els Ampe, de heer Fouad Ahidar en mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid</i>	

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 62)	230
van mevrouw Elke Van den Brandt tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende meertalig onderwijs	
<i>Sprekers: mevrouw Elke Van den Brandt, de heren Dominiek Lootens-Stael, Herman Mennekens, Paul de Ridder, mevrouw Bianca Debaets, de heer Jef Van Damme, mevrouw Els Ampe en de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter</i>	
VRAGEN (R.v.O., art. 59)	238
van mevrouw Brigitte De Pauw aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de veiligheid van de kinderdagverblijven	
van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de verhouding tussen de cultuurraden en de gemeenschapsraden in de Brusselse gemeenten	
VRAAG OM UITLEG (R.v.O., art. 60)	241
van mevrouw Brigitte De Pauw aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter, bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, inzake het project ter energiereductie binnen de Brusselse scholen	
<i>Sprekers: mevrouwen Brigitte De Pauw, Elke Roex, Annemie Maes en de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter</i>	
ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art. 61)	244
van de heer Paul De Ridder aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, in verband met het toenemende aantal aanvragen voor sociale dienst- en hulpverlening ten gevolge van de crisis en de asielwetgeving	

Vergadering van vrijdag 29 januari 2010

OCHTENDVERGADERING

- *De vergadering wordt om 9u10 geopend.*

Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe

BERICHT VAN VERHINDERING

De voorzitter.- Mevrouw Sofie Brouhon is verontschuldigd voor deze vergadering.

MOTIE VAN AANBEVELING (R.v.O., art. 63)

van de heer Dominiek Lootens-Stael tot besluit van de op 15 januari 2010 gehouden interpellaties van mevrouw Elke Van den Brandt, betreffende de start van de inschrijfprocedure voor het basis- en secundair onderwijs;

van de heer Dominiek Lootens-Stael betreffende het falende, nieuwe inschrijfbeleid voor het Nederlandstalig onderwijs;

van mevrouw Bianca Debaets betreffende de problematische start van de elektronische inschrijfprocedure;

van de heer Paul De Ridder in verband met de geïnformatiseerde inschrijfprocedure; van de heer Fouad Ahidar betreffende de haperende start van de online inschrijfprocedure voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel;

van mevrouw Els Ampe over het slecht functioneren van de online aanmelding voor de scholen in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting Stuk 414 (2009-2010) – Nr. 1

Bespreking

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Het is uiteraard niet de bedoeling om hier het tijdens de vorige zitting gevoerde debat volledig te herhalen. Ik wens toch alle elementen nog even kort samen te vatten zodat iedereen weet waarover het gaat.

Iedereen heeft kunnen vaststellen dat het elektronische inschrijf- en aanmeldsysteem voor het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest volledig de mist is ingegaan. Zowel op 4 als op 5 januari 2010 werd dit falen herhaaldelijk vastgesteld. Hierdoor ontstond er onzekerheid bij de ouders die hun kinderen wensten in te schrijven.

Bovendien creëerde dit falen ook rechtsonzekerheid. Terwijl men vroeger immers *de facto* kon vaststellen op welke plek men zich in de rij bevond, blijft men nu totaal in het ongewisse. Men weet gewoonweg niet meer waar men aan toe is. Bovendien blijft het onduidelijk welke invloed men moet toeschrijven aan de verschillende pannes. Hoe en in welke mate hebben ze invloed gehad op de plek die men uiteindelijk op de aanmeldingslijst verwierf?

Op technisch vlak betwist niemand dat er een gigantisch probleem is ontstaan. Dit probleem zorgde ervoor dat de hele inschrijf- en aanmeldprocedure *in se* verworden is tot een ordinaire loterij. Men moet gewoon geluk hebben om onmiddellijk binnen te raken, om over een computer te beschikken met een zeker vermogen en om snel binnen te raken. Als men deze 3 elementen weet te combineren, zal men zich wellicht sneller kunnen aanmelden of inschrijven dan de anderen.

Lootens-Stael

Dat is de technische kant van het verhaal, maar er zijn nog een aantal andere problemen die vragen oproepen. Zo wordt er voorrang gegeven aan kinderen die in een Nederlandstalige crèche hebben gezeten. Dat levert problemen op voor ouders die hun kinderen noodgedwongen ergens anders hebben moeten laten opvangen, bijvoorbeeld bij hun ouders of schoonouders, omdat ze geen plaats vonden in een Nederlandstalige crèche. Deze ouders worden nu voor een tweede maal gestraft bij de inschrijving in de lagere school. Omdat zij eerder problemen hebben ondervonden, krijgen zij nu opnieuw een handicap opgelegd.

Ook ouders die hun kinderen op een andere lagere school hebben laten schoollopen, omdat die school dichterbij was en omdat zij een wijkschooltje verkozen, worden gehandicapt als zij hun kinderen naar een middelbare school willen sturen waar een lagere school aan verbonden is, waarvan de leerlingen voorrang krijgen.

Omwille van al deze problemen vragen wij aan het College dat de inschrijfprocedure nietig zou worden verklaard, dat de organisatie ervan aan het LOP wordt onttrokken en dat er een nieuwe procedure wordt opgestart, waarbij iedereen wel gelijke kansen krijgt en absolute voorrang wordt gegeven aan Nederlandstalige kinderen. Op korte termijn vragen wij een systeem waarbij rechtsgeldigheid gegarandeerd kan worden en waarin alle handicaps worden weggewerkt. Op langere termijn moeten we ernaar streven om het GOK-decreet zo aan te passen dat alle handicaps weggewerkt zijn of om het desnoods af te schaffen.

Om deze redenen hebben wij deze motie van aanbeveling ingediend. Ik ben ervan overtuigd dat iedereen die het goed meent met deze stad en haar Nederlandstalige kinderen, en respect heeft voor de keuze van Nederlandstalige ouders voor een mooie toekomst voor hun Nederlandstalige kinderen, in deze omstandigheden niet anders kan dan deze motie te steunen. Zij kunnen niet anders dan samen met ons vaststellen dat het aanmeldsysteem

heeft gefaald en dat we verplicht zijn om de volledige inschrijfprocedure herop te starten. Ik ga er dan ook van uit dat deze motie de brede steun zal krijgen van oppositie en meerderheid.

De heer Fouad Ahidar.- Wij zullen tegen deze motie van aanbeveling stemmen. Het klopt dat er ernstige tekortkomingen zijn geweest, maar we hebben hierover vorige vergadering al gedebatteerd en de collegevoorzitter heeft beloofd een oplossing uit te werken. Als de hele inschrijfprocedure nu in 1 keer van tafel zou worden geveegd, dreigt er chaos te ontstaan. We moeten paniek vermijden en nagaan wat precies de tekortkomingen waren en welke oplossingen daarvoor mogelijk zijn.

De heer Paul De Ridder.- Het grote probleem was het tijds criterium en wij denken dat het kan volstaan dat criterium te laten vallen. Dan is het ook niet nodig de hele procedure opnieuw te starten.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Wij zullen tegen de motie stemmen. Wij hebben het volste vertrouwen in het bevoegde collegelid. Het belangrijkste is – zoals de heer Fouad Ahidar al zei – dat wij oplossingen moeten zoeken en niet opnieuw chaos gaan creëren bij de ouders. Wij hopen dat daar zo snel mogelijk aan gewerkt wordt.

- De bespreking is gesloten.

STEMMING

- Met een meerderheid van 12 stemmen tegen 2 wordt de motie van aanbeveling niet aangenomen; 1 lid heeft zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Dominiek Lootens-Stael, Greet Van Linter

Hebben neen gestemd: Fouad Ahidar, Els Ampe, René Coppens, Bianca Debaets, Brigitte De Pauw, Annemie Maes, Herman Mennekens, Elke Roex, Jef Van Damme, Walter Vandenbossche, Elke Van den Brandt, Carla Dejonghe

Heeft zich onthouden: Paul De Ridder

DISCUSSIONOTA (R.v.O., art. 51)
“De meerwaarde van snoezelruimtes in Brussel”
van mevrouw Carla Dejonghe - Stuk 413 (2009-2010) – Nr. 1

Voorzitter: mevrouw Annemie Maes

Bespreking

Mevrouw Carla Dejonghe.- Ik wil het hebben over snoezelruimtes en snoezelen. Dat is misschien een bizar woord en mensen stellen zich er van alles bij voor. Om elk misverstand te vermijden: het woord is een samentrekking van doezelen, wat rusten, ontspannen in een geborgen sfeer betekent, en snuffelen ofwel actief op ontdekking gaan. Het komt er op neer dat men door het prikkelen van de zintuigen een ingang wil vinden in de belevingswereld van een persoon.

Concreet gaat het over een ruimte met aangenaam licht, een waterbed, lavalampen, zachte kleuren, rustgevend muziek, massageapparatuur, trilstoelen, dekens, kussens enzovoort. Het is een ontspanningsruimte met een selectief aanbod van prikkels om het welbevinden te verhogen. Een snoezelruimte kan zowel ontspannend als activerend worden ingezet.

De snoezelruimtes waren oorspronkelijk bedoeld voor mensen met een mentale handicap. Ideeën over snoezelen werden al in 1966 gelanceerd in Amerika. In 1974 kwam dan de eerste snoezelruimte voor mentaal gehandicapten in Nederland. Het concept werd daarna geïntroduceerd voor dementerenden. Nu worden ook ruimtes voor senioren en kinderen ingericht, zoals de zenzone, een proefproject in een school in Duffel.

We leven in een maatschappij waar het welzijn en het welbevinden een steeds belangrijkere plaats inneemt in het leven. Mensen besteden hoe langer hoe meer tijd en zorg aan zichzelf. Je merkt dat ook aan het succes van wellness in het vrijetijdsaanbod. Voor mensen met een handicap zijn in Brussel weinig vrijetijdsmogelijkheden. Ook in dit kader bieden snoezelruimtes een mogelijk antwoord.

Snoezelruimtes bieden een meerwaarde voor zowel personen met een handicap als hun onmiddellijke omgeving. De effecten zijn zeer positief. De patiënten worden namelijk handelbaarder en communicatiever, hebben minder medicatie nodig en ze vertonen minder apathisch, depressief en/of agressief gedrag. Bovendien wordt het contact door het snoezelen bevorderd, is het een aanzet tot beweging, zorgt het natuurlijk ook voor ontspanning en komen de patiënten tot rust. Verzorgers of ouders krijgen soms plots een antwoord of oogcontact. Een toegenomen welbevinden van een persoon met een handicap of dementerende senior zal ook een rechtstreeks positief effect hebben op zijn of haar omgeving en de zorgverstrekkers.

Er bestaan twee soorten benadering: snoezelen in een aparte ruimte of 24-uurs snoezelen. De integratie van snoezelen in 24-uurszorg heeft een langer durend positief effect. Daarom is het ook nuttig om zorgverleners snoezelopleidingen aan te bieden zodat ze de techniek ook in de dagelijkse zorg kunnen toepassen. Snoezelruimtes zijn de locatie bij uitstek om dergelijke cursussen te organiseren.

In het buitenland zijn er al in verschillende landen snoezelruimtes te vinden, onder meer in Nederland – zowat de bakermat van het snoezelen – maar ook in Denemarken, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk, Brazilië, de Verenigde Staten, enzovoort. Een bijzonder voorbeeld is de snoezelbus in Rotterdam, waar een bus volledig werd ingericht als snoezelruimte en die tot voor de deur van de patiënten of instellingen kan rijden. Zo zijn er geen negatieve effecten door de verplaatsingen, want die veroorzaken vaak stress.

Ook in Vlaanderen bestaat een divers aanbod aan snoezelruimtes, gaande van snoezelruimtes in rusthuizen en kinderdagverblijven – dan gaat het over gesloten ruimtes - tot snoezelkermessen voor kinderen. Er zijn professioneel uitgebouwde, publiek toegankelijke snoezelruimtes, zoals bijvoorbeeld Het Balanske in Tielt-Winge en 't Mankement in Zellik.

Het is bekend dat Brussel ook een aantal snoezelruimtes heeft. Sommige Brusselse instellingen hebben een eigen snoezelruimte, maar die zijn niet publiek toegankelijk en zijn ook niet bestemd voor particulieren. Van de VGC-zorginstellingen beschikt

Dejonghe

alleen De Poolster over een snoezelruimte, maar ook die is niet publiek toegankelijk. Een verplaatsing naar de publiek toegankelijke snoezelruimtes in Tielt-Winge of Zellik is voor veel instellingen veel te duur en ze moeten er vervoer en personeel voor inzetten. Het is ook niet evident om lange verplaatsingen te maken met personen met een handicap.

Het behoefteonderzoek 2008 door de vzw Gehandicapt en Solidariteit toont aan dat minstens 12 partners – allemaal instellingen – gebruik zouden willen maken van een Brusselse snoezelruimte. Ik ga ze niet allemaal opsommen, ze zijn terug te vinden in de discussienota.

De kostprijs van een snoezelruimte hangt uiteraard af van het concept dat wordt nagestreefd. Er moet rekening worden gehouden met de aankoop van het materiaal en de inrichting, de huur of aankoop van een lokaal, de promotie en de administratieve omkadering. Natuurlijk zou een snoezelruimte geïntegreerd kunnen worden in bestaande Brusselse infrastructuur en zorginitiatieven.

Ik ben ervan overtuigd dat een publiek toegankelijke snoezelruimte in Brussel een echte noodzaak is. In eerste instantie heb ik na deze discussienota een brief aan de voorzitter van de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin geschreven met de vraag om met de commissie een bezoek te brengen aan snoezelruimtes, bijvoorbeeld aan die van Tielt-Winge - die publiek toegankelijk en zeer goed uitgerust is - en aan een snoezelruimte in Brussel. Daarna kunnen we de discussie voortzetten in de Commissie.

In deze regeerperiode zal er een inhaalbeweging voor welzijn en gezondheid moeten komen. Een snoezelruimte is een concreet project dat daarin perfect past. Het woord 'snoezelen' werkt misschien een beetje op de lachspieren en het concept is nog niet goed gekend, maar de voordelen ervan zijn duidelijk. Snoezelruimtes bieden een meerwaarde in het Nederlandstalig zorgaanbod in Brussel.

Mevrouw Elke Roex.- Ik zal kort zijn. Snoezelruimtes zijn belangrijk voor heel wat organisaties. Zoals

mevrouw Dejonghe al zei, is het een concept dat al lang bestaat. Ik herinner mij dat op mijn stageplek in Vlezenbeek, nog voor ik naar de universiteit ging, er een snoezelruimte was. Het is geen onbekend begrip.

Een reflectienota is een heel interessant instrument dat wij ook vaker willen gebruiken omdat het de mogelijkheid biedt een discussie te voeren over heel belangrijke onderwerpen. Ik keek wel wat raar op van het onderwerp van de eerste reflectienota. De uitdagingen in deze stad zijn zeer groot. Ik verwacht van deze meerderheid dat ze met andere onderwerpen komt aanzetten, zoals het tekort aan kinderopvang, de onderwijsproblematiek of de uitbouw van de voorzieningen voor ouderen. Ik vind het een vreemd signaal dat wij een onderwerp als snoezelruimtes nu in de VGC willen bespreken.

Ik wil hiermee niet zeggen dat snoezelruimtes niet belangrijk zijn, maar de uitdagingen liggen op dit moment ergens anders. In tijden van crisis moeten we onze prioriteiten leggen bij de grote tekorten inzake basisvoorzieningen.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Mevrouw Dejonghe heeft een heel interessant onderwerp ter sprake gebracht. Snoezelruimtes zijn een waardevolle methodiek die nog niet overal is ingeburgerd.

Ik begrijp de bezorgdheid van sommigen om hiervan gebruik te maken. We willen hiermee niet het signaal geven dat we ons niet met andere problemen willen bezighouden. Elke vraag loont de moeite om nader te worden onderzocht.

Ik vind het een goed voorstel van mevrouw Dejonghe om dit onderwerp in de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin te bespreken. Het is misschien ook nuttig plaatsbezoeken af te leggen en een gesprek met de sector te organiseren. Binnen de perken van het budget moeten we op creatieve wijze oplossingen vinden of antwoorden formuleren op de vragen die in Brussel leven.

Mevrouw Greet Van Linter.- De discussienota die hier voorligt, behelst een zeer interessant onderwerp dat in de sector van de gezondheidszorg zelf ook nog heel wat doet bewegen. Het is positief dat

Van Linter

wij vanuit het beleid aan deze problematiek aandacht schenken, maar het slagen van dergelijke projecten hangt grotendeels af van de instellingen zelf en meer bepaald van de verzorgenden en therapeuten van deze instellingen. Ik wil kort enkele bedenkingen formuleren, waarover we in de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin verder van gedachten kunnen wisselen. Wat snoezelen juist betekent zal ik niet herhalen, het staat uitgebreid in de nota. Het komt erop aan de vijf zintuigen te stimuleren: reuk, gehoor, zicht, smaak en tastzin, en daardoor meer openheid te creëren, relaxatie en contact met de patiënt te stimuleren.

Snoezelen is een behandelingswijze die niet iedereen ligt en ook niet voor iedereen gepast is, zoals yoga evenmin iedereen aanspreekt of bij iedereen ontspannend werkt. Dat geldt zowel voor het personeel als voor de oudere, de demente of mentaal gehandicapte. Het is om te beginnen absoluut noodzakelijk dat de verzorgende volledig achter deze toch wel alternatieve behandelingsvorm staat en er echt in gelooft. Het is immers een zeer intense activiteit, in tegenstelling tot wat 'snoezelen' laat vermoeden. Sommige verzorgenden geloven er niet in of kunnen of willen er geen tijd voor vrijmaken. En dat is bij snoezelen echt nodig.

Bij snoezelen is het uitgangspunt dat de patiënt centraal staat en alles aangepast wordt aan de gemoedstoestand van, bijvoorbeeld, de oudere: het welbevinden of net de onrust, de gevoelens en de gewaarwordingen die het proces zelf met zich meebrengt. De verzorgende, de kinesist of ander gespecialiseerd of bijgeschoold persoon, cijfert zichzelf helemaal weg en volgt de patiënt volledig. De therapeut moet de tijd nemen om te observeren; de indrukken en impulsen van de ruimte moeten de tijd hebben om bij de patiënt binnen te dringen. Er wordt veel gepraat, contact gelegd en zo meer, en dat allemaal op het ritme van de patiënt. Vaak is er in de verzorgingsinstellingen zeer weinig tijd. Men kampt er bijna altijd met personeelsgebrek, met als gevolg dat weinigen voor snoezeltherapie te vinden zijn omdat zij steeds op individuele basis wordt verstrekt en tijdrovend is.

Het inrichten van een snoezelruimte is een beslissing van de instellingen en van het personeel, wat dikwijls een struikelblok betekent. Het project wordt vaak na een moeizame start opnieuw opgeborgen. Door deze opmerkingen wil ik echter niet de indruk wekken dat ik tegen het concept ben. Ik denk alleen praktisch na vanuit mijn eigen ervaring. Wel is het zo dat er inderdaad nood is aan bijkomend zorgaanbod, zeker ook in de ouderensector, een groep die alsmaar groter wordt.

Snoezelen is een nuttig concept, niet alleen voor bejaarden, maar ook voor bijvoorbeeld mentaal gehandicapten, kinderen met autisme en zo meer. Snoezelruimtes worden duidelijk positief onthaald. De vraag is dan ook of dezelfde snoezelruimte zoals in de discussienota voorgesteld wordt, bruikbaar is voor zowel senioren als kinderen en voor lichamelijk gehandicapten en mentaal gehandicapten? Voor zowel dementerenden als kinderen met autisme?

Elke groep heeft behoefte aan een aparte invulling van de snoezelruimte. Gezien snoezelen een erg persoonlijke activiteit is, moet de ruimte worden aangepast aan de persoon. Sommige snoezelruimtes zijn gericht op relaxatie, andere snoezelruimtes zijn meer gericht op actie en interactie.

Als men voorstelt één centrale ruimte in te richten voor alle verschillende doelgroepen, is de vraag hoe men dit gaat oplossen? Is het aangeraden om de doelgroepen te verplaatsen? Heeft snoezelen nut als men weet dat bijvoorbeeld dementerenden heel opgewonden en verward kunnen geraken als men ze uit hun vertrouwde omgeving haalt? Na een uitstap, of na vervoer naar de ruimte blijven deze mensen vaak uren verward. Gaat het positief effect dan niet snel verloren?

Waarom zou men niet opteren voor een 'snoezelbus' zoals in Nederland of een 'snoezelbox' voor scholen bijvoorbeeld? Daarbij zou het materiaal aangeboden kunnen worden waarmee de scholen dan zelf een ruimte kunnen inrichten.

Het zijn vragen en bedenkingen waarover we ongetwijfeld nog van gedachten kunnen wisselen. Ik vind de nota zeer positief als aanzet tot een breder debat. Ik dring er op aan dat bij een groter debat ook specialisten, mensen uit de sector en ervaringsdeskun-

Van Linter

digen worden betrokken. Hun ervaringen hebben ongetwijfeld een grote toegevoegde waarde.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik wens dit onderwerp open te trekken en het ook over de geestelijke gezondheidszorg te hebben. Dat is een belangrijk thema dat nog niet aan bod is gekomen. Daarom waardeer ik de nota ook. De kritiek dat dit het eerste onderwerp zou zijn, is niet terecht. We zijn een half jaar bezig en hebben al andere belangrijke prioriteiten besproken, zoals de kinderopvang of het seniorenbeleid. Het onderwerp verdient zeker in de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin te worden besproken.

Snoezelen is een vrij onbekend en ook onbemand begrip. Voor sommigen is het echter een heel belangrijk instrument dat veel mogelijkheden biedt. Er wordt gewezen op het financiële plaatje. Nochtans is het mogelijk om zonder zware investeringen de levenskwaliteit van personen met een zware mentale handicap en dementerende bejaarden aanzienlijk te verbeteren. Ik wil het onderwerp dan ook niet meteen van tafel vegen.

Geestelijke gezondheid moet ook een prioriteit zijn. Het is niet omdat het om een vrij onzichtbare groep mensen gaat dat dit punt minder belangrijk is, of minder aandacht moet krijgen dan bijvoorbeeld de kinderopvang, die uiteraard nog altijd een prioriteit blijft.

Mevrouw Els Ampe.- Ik dank mevrouw Dejonghe omdat ze het punt op de agenda heeft geplaatst. De basisvoorzieningen zijn natuurlijk onze eerste prioriteit, maar de moderne maatschappij mag de noden van bijvoorbeeld mentaal gehandicapte kinderen niet onder de mat vegen. Er zijn al crèches, maar ook scholen die snoezelruimtes hebben. Deze ruimtes bewijzen hun nut. Ze worden gebruikt voor kinderen met gedragsproblemen, kinderen die in paniek geraken of voor huilbaby's in crèches. Het is belangrijk dat kinderen zich gelukkig voelen en ook dat het punt op de agenda wordt gezet.

Het is niet omdat we leven in tijden van crisis dat de geestelijke gezondheid van bijvoorbeeld kinderen niet belangrijk zou zijn. We moeten natuurlijk in de eerste plaats zorgen voor meer capaciteit in

de scholen en in de kinderopvang, maar de kwaliteit van de kinderopvang en van de scholen is ook belangrijk. Het is nuttig om erover te discussiëren. Bovendien gaat het niet om gigantische investeringen. Meestal zijn alleen wat zachte matten, verlichtingselementen en bewegende beelden nodig. Dat kost geen miljoenen en brengt ons budget niet in gevaar. We kunnen dit punt ook in tijden van economische crisis gerust naar voren schuiven, het uitdiepen en er creatieve elementen aan toevoegen.

Mevrouw Elke Roex.- Ik wil even repliceren. Het gaat inderdaad om een belangrijk instrument dat echter een financieel engagement vraagt. Ik wil concreet weten of we de prioriteit gaan leggen bij de installatie van snoezelruimtes. Hoeveel middelen werden daarvoor gereserveerd? Wanneer gaat u de snoezelruimtes realiseren en met welke middelen zal u het vervoer naar de snoezelruimtes realiseren?

Ik vraag ook een discussie ten gronde over het concept. Toen ik in 1999 stage liep, heb ik al in snoezelruimtes gewerkt. Het is absoluut geen nieuw fenomeen. Het bestaat al lang.

In deze Raad heeft het College en meer bepaald de heer Bruno De Lille begin januari gezegd dat hij eind januari de beleidsbrieven zou voorleggen en een discussie ten gronde zou voeren over wat we de komende vijf jaar willen realiseren. Ik merk dat er vandaag nog geen beleidsbrieven op tafel liggen. We bespreken nu wel een belangrijk onderwerp. Ik zal zeker niet zeggen dat het niet relevant is, maar ik wil graag weten waartoe het College zich engageert en hoe het College het leven in deze stad elke dag wil verbeteren. Ik wil het graag hebben over concrete engagementen.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Er worden hier vragen gesteld aan het collegelid zonder dat we de mogelijkheid hebben gekregen om over het onderwerp te discussiëren of plaatsbezoeken af te leggen. Er worden vragen gesteld over de concrete planning. Dat kan niet de bedoeling van mevrouw Dejonghe zijn geweest. Zij heeft een onderwerp op tafel gelegd. Ik stel voor erover te stemmen zodat we het in de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin kunnen bespreken en plaatsbezoeken organiseren. Pas dan kan het collegelid een concreet voorstel uitwerken.

De voorzitter.- Een stemming is niet nodig. *(De heer Fouad Ahidar steekt zijn hand op om het woord te vragen)*

Mevrouw Elke Van den Brandt heeft het woord.

De heer Fouad Ahidar.- Mag ik het woord alstublieft? Ik wilde ook nog iets zeggen.

De voorzitter.- Goed, eerst krijgt mevrouw Van den Brandt het woord, daarna bent u aan de beurt.

De heer Fouad Ahidar.- Wel, het hoeft al niet meer. Wat een onzin. Ik hoop dat de echte voorzitter snel weer haar plaats inneemt.

(Samenspraak)

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Mijnheer Ahidar, uw minachting is duidelijk.

We willen graag weten welke de engagementen zijn van het College. Binnenkort krijgen we de beleidsnota's en zullen we die uitvoerig bespreken.

Een discussienota is bedoeld om een thema dat mogelijk niet aan bod komt in de beleidsnota even apart te nemen en er in het parlementair werk dieper op in te gaan. Het lijkt me geen overbodige luxe om de geestelijke gezondheidszorg eens grondig te bespreken. Een diepgaand debat over dit onderwerp staat de bespreking van de beleidsnota's niet in de weg. Met een dergelijk debat kunnen we onszelf als Parlement de mogelijkheid de zaak te bespreken voor het College een standpunt inneemt. Op die manier kunnen we samen alvast onze houding bepalen, eventueel tot een vergelijk komen en zelf voorstellen doen aan het College. De Raad is best in staat om zelfstandig te werken zonder een vooropgezet standpunt van het College. We moeten onszelf die kans geven.

De voorzitter.- Mijnheer Ahidar, wenst u nog te repliceren? *(Neen)*

Mevrouw Dejonghe heeft het woord. *(Opmerkingen van de heer Fouad Ahidar)*

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Kan iemand ervoor zorgen dat hier enige discipline heerst en iedereen zijn beurt afwacht om te spreken? Anders wordt het hier een kippenhok.

Mevrouw Carla Dejonghe.- Zoals ik al heb gezegd, vind ik dat er in deze legislatuur zeker een inhaalbeweging op het vlak van welzijn en gezondheid moet gebeuren. Het is toeval dat deze discussienota de eerste is; in de vorige legislatuur had ik er al aan gewerkt, maar wegens tijdgebrek is zij toen niet aan bod gekomen in de vergadering.

Het gaat inderdaad om een aanzet voor een breder debat in de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin. Het is niet direct de bedoeling om al over een concreet budget te beginnen. Ik heb aan de commissievoorzitter een brief geschreven met een voorstel en dat is goed ontvangen, dus ik vermoed dat we wel eens een dergelijke ruimte zullen bezoeken. Daarna kunnen we het debat voortzetten.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Het is inderdaad niet nodig dat een collegelid zijn standpunt geeft naar aanleiding van een discussienota, maar ik wil toch graag een woordje zeggen over dit interessante thema.

De VGC houdt zich zeer vaak bezig met gebouwen en infrastructuur, maar wat zich in die ruimtes afspeelt is minstens even belangrijk. Het gaat om de vraag hoe we de kwaliteit van de zorg kunnen verhogen.

'Snoezelruimtes' kende ikzelf vooral uit de kinderopvang, waar ze nuttig zijn om van kleins af aan de zintuigen te stimuleren. De kinderen zijn dol op deze kamers. Nu gaat het om volwassenen, mensen met een handicap enzovoort. Ik ben ervan overtuigd dat dit een zeer interessant initiatief is, ook al is het niet voor iedereen de aangewezen weg.

Het lijkt me wenselijk om dit boeiende thema nader te verkennen. De Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin is daarvoor de geschikte plaats. Kunnen we de instellingen en organisaties die onthaal bieden aan de gehandicapten vragen om een dergelijk initiatief te integreren in hun woonruimte? Wat is de meerwaarde van een publiek toegankelijke ruimte? Daarover moeten we goed nadenken. Aan alles hangt een prijskaartje.

De prioriteit van het College ligt bij het uitbreiden van het aanbod voor gehandicapten. In de vorige legislatuur hebben we al een grote inspanning gedaan op dat vlak. In 2004 waren er in Brus-

Grouwels

sel aan Nederlandstalige zijde 171 erkende plaatsen voor minderjarigen en 101 voor volwassenen. In 2009 bedroegen die aantallen respectievelijk 197 en 240. We moeten die inspanning voortzetten want we zijn er nog lang niet. Gelukkig heeft de Vlaamse Gemeenschap beslist om te blijven investeren in de sector van de gehandicaptenzorg.

Het concept van een 'snoezelruimte' kan zeker worden geïntegreerd in nieuwe projecten. Het is een zeer boeiend gegeven. We moeten het denkwerk hierover zeker voortzetten in de Commissie en na veldbezoeken, teneinde de optimale formule te bepalen. Op dit moment kan ik vanzelfsprekend niets zeggen over de middelen.

- *De bespreking is gesloten.*

- *Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe*

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 62) VAN MEVROUW ELKE VAN DEN BRANDT TOT DE HEER JEAN-LUC VANRAES, COLLEGEVOORZITTER BEVOEGD VOOR ONDERWIJS, VORMING EN BEGROTING, betreffende meertalig onderwijs

Mevrouw Elke Van den Brandt.- In het regeerakkoord staat dat elke leerling die les volgt in Brussel moet opgroeien tot een meertalige burger. Dat meertaligheid tal van voordelen heeft en meer en meer als een troef wordt gezien hoeft geen betoog, zeker in onze hoofdstad waar vele gemeenschappen en culturen samenleven.

In het licht daarvan pleit ik voor meer meertaligheid op school. Kinderen beschikken immers nog over de mentale souplesse – die de meesten onder ons wellicht helaas ontberen – om verschillende talen aan te leren. Door actief met een andere taal bezig te zijn, hebben kinderen de mogelijkheid een grotere taalvaardigheid te ontwikkelen. Het leren van een taal gaat zeker niet ten koste van de andere taal en het aanleren van de ene taal schaadt geenszins de ontwikkeling van de andere. Integendeel, uit studies blijkt dat kinderen die meerdere talen leren,

hun moedertaal beter beheersen.

Het beheersen van een taal biedt vaak een toegangspoort tot de leef- en denkwereld van de ander. In een stad als Brussel met vele talen en culturen is dat een belangrijke sleutel. Ook de kansen op de arbeidsmarkt zijn veel groter voor meertalige kandidaten. De scholen moeten dus niet alleen goed opgeleide, maar ook meertalige studenten afleveren. Dat zal een gunstige impact hebben op de werkloosheid.

Meertaligheid biedt vele voordelen, maar is ook een uitdaging voor het onderwijs. Heel veel leerlingen van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel spreken onvoldoende Nederlands. De eerste uitdaging is uiteraard om hun kennis van het Nederlands te verbeteren, niet om hen nog 3 andere talen bij te brengen. Deze kinderen spreken al andere talen aangezien ze anderstalig zijn. De anderstaligen moeten we Nederlands bijbrengen en de Nederlandstalige leerlingen andere talen. Dat is niet gemakkelijk, want het impliceert dat er geen standaardformule is. Het gaat erom na te gaan wie er in een klas zit, welke hun talenkennis is en de methode daarop af te stemmen.

Er is daarvoor een groot draagvlak bij de Brusselaars. Uit een studie van Rudi Janssens over taal en identiteit blijkt dat de bevolking vragende partij is om op een andere manier met taal om te gaan. Nu wordt er 4 à 5 uur per week een andere taal gedoceerd. Volgens de Brusselse ouders is dat onvoldoende. We moeten daar ambitieuzer in zijn.

Bij de scholen is het enthousiasme minder groot. Meertalig onderwijs is geen vrijblijvend proefproject. Het vergt een heel andere visie op het schoolbeleid en heeft een zeer grote impact. Voor bepaalde methodologieën gericht op meertaligheid zijn er ook decretale belemmeringen. De scholen mogen deze zelfs niet toepassen.

Er zijn in Brussel proefprojecten geweest rond meertalig onderwijs, onder meer Stimob. Wat waren de conclusies? Is er voorzien in ondersteuning voor scholen die initiatieven willen nemen inzake meertaligheid? Ik vermoed dat het Onderwijscentrum Brussel daarin een centrale rol speelt. Biedt het centrum inderdaad begeleiding aan op dit vlak?

Van den Brandt

Met welke methodologieën heeft het centrum ervaring?

Zijn er contacten om scholen aan te zetten tot het nemen van initiatieven? Worden er inspanningen geleverd om koudwatervrees bij scholen te overwinnen?

Sommige methoden kunnen we zo toepassen, maar voor andere zijn er decretale obstakels.

Wat is de stand van zaken in de contacten met de Vlaamse Overheid om de nodige decretale ruimte te creëren? Is er bijvoorbeeld sprake van een verruiming van het decreet van 2004 omtrent taalinitiatie vanaf de eerste jaren?

De Franse Gemeenschap zou een zeer goede partner kunnen zijn, bijvoorbeeld met het oog op uitwisselingsprojecten. Hoe staat het met de samenwerking op dat vlak? Zijn er plannen?

Allemaal open vragen, met als doel een stand van zaken op te maken en het debat aan te zwengelen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Ik zal relatief beknopt zijn, te meer omdat wij dit debat in de voorbije legislatuur herhaaldelijk hebben gevoerd.

Het regeerakkoord verklaart dat “elke leerling die les volgt in Brussel, moet opgroeien tot een meertalige burger.” Dat wil natuurlijk niet zeggen dat men noodgedwongen het pad van het meertalig onderwijs dient te bewandelen. Dat is iets helemaal anders.

Ik wil eerst en vooral duidelijk verklaren dat mijn fractie aanhanger is van meertaligheid. Hoe meer talen onze kinderen en jongeren leren en spreken, hoe beter voor hen, voor hun toekomst en voor onze samenleving.

Zodra het woord meertaligheid valt, weerklinkt in sommige kringen onmiddellijk de sirenenzang voor meertalig onderwijs. Men gaat er daarbij bijna dogmatisch van uit dat meertaligheid een zege is en dat we onze kinderen geen grotere dienst kunnen bewijzen dan ze onder te dompelen in het liefst zoveel mogelijk vreemde en verschillende

talen tegelijk. Het is natuurlijk gemakkelijk om in dat opzicht te gaan zwaaien met studies en al dan niet persoonlijke ervaringen, maar evenveel studies, evenveel verhalen en evenveel persoonlijke ervaringen zullen het tegendeel aantonen, namelijk dat meertalig onderwijs bij jonge kinderen contraproductief werkt. Door de veelheid aan talen kunnen ze uiteindelijk van alles een beetje, maar niets grondig en creëert men in sommige hoofden een regelrechte chaos.

We kunnen ook niet voorbij aan een reeks andere vaststellingen. Eerst en vooral is er de vaststelling dat het niveau van de kennis van de eigen moedertaal steevast achteruitgaat. Wie ergert zich niet aan het foutieve taalgebruik dat zelfs bij professionelen, zoals in de media, schering en inslag is geworden? Laten we eerst terdege onze moedertaal onderwijzen in de scholen vooraleer we met vreemde talen gaan experimenteren.

Een tweede vaststelling is het feit dat het Nederlands in de Nederlandstalige scholen in Brussel buiten de klaslokalen vaak helemaal afwezig is. Hoeveel directies moeten niet, bij wijze van spreken, van 's morgens tot 's avonds met de roede rondlopen op de speelplaats om de kinderen erop te wijzen dat het Nederlands de voertaal van de school is en dat men het Nederlands moet hanteren. Dat betekent dat heel wat kinderen, zeker andersstalige kinderen, buiten de klaslokalen nooit met het Nederlands in contact komen. Het betekent ook dat heel wat Nederlandstalige kinderen op de school, buiten het klaslokaal, allerhande andere talen horen, maar het Nederlands niet, wat uiteraard geen positief effect heeft op het verwerven van de eigen moedertaal.

Ik heb nog een andere bemerking. Hoe zal men, in een context waarin het al moeilijk is om leerkrachten te vinden, anderstalige leerkrachten vinden? Waar gaat men die halen? Vanwaar zullen ze komen? Indien men leerlingen het Frans wil bijbrengen, zal dat dan het Frans zijn uit Frankrijk of het Frans van de andere kant van de taalgrens, met de nodige accenten? Zal het Oxford-Engels zijn of een ander soort Engels? Zal men leerkrachten vinden die Frans op niveau kennen en tegelijkertijd ook fysica op niveau kunnen onderwijzen?

Lootens-Stael

Volgens mevrouw Elke Van den Brandt is er in Brussel een groot draagvlak. Ze zegt dat zomaar, maar dat lijkt mij nogal gratuit.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Er is daarover een studie gepubliceerd.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Ja, maar ik zie dat draagvlak niet weerspiegeld in deze Raad. Als u even rondom u kijkt, zult u nogal wat fracties zien, zeker bij de meerderheid, die het idee niet genegen zijn. Ik denk dat er in de Raad geen meerderheid te vinden is voor de gedachte. Als men een peiling zou doen bij Nederlandstalige ouders...

Mevrouw Elke Van den Brandt.- De peiling is gebeurd bij Nederlandstalige ouders.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Neen, bij ouders van kinderen uit Nederlandstalige scholen. Dat is iets anders. Er is een onderscheid tussen ouders van kinderen uit Nederlandstalige scholen en Nederlandstalige ouders. In elk geval is er in deze Raad geen draagvlak voor. Waar er experimenten zijn gedaan, zijn ze dikwijls onmiddellijk terug afgevoerd.

Ik zou het met een mooi Nederlands spreekwoord willen zeggen: schoenmaker blijf bij uw leest. Als men kinderen hun moedertaal goed aanleert, biedt hun dat een uitstekend referentiekader om vanuit die moedertaal vele andere talen te verwerven, op een echt verrijkende manier.

Ten slotte wil ik nog een oproep doen om te stoppen met experimenteren. Als er voor iets een draagvlak te vinden zal zijn, zal het daarvoor zijn. Houd op met experimenteren in onze scholen. Kinderen zijn daarvoor te belangrijk.

De heer Herman Mennekens.- Vandaag trekken tienduizenden werknemers door de straten om uiting te geven aan hun ongenoegen en ongerustheid, en als blijk van solidariteit met duizenden werknemers die hun job hebben verloren of dreigen te verliezen. In zo'n context kan het belang van een degelijke opleiding onmogelijk worden overschat. In een kosmopolitisch zenuwcentrum als Brussel

is meertaligheid van onschatbare waarde. Daarvan moet ik hier uiteraard niemand overtuigen.

In onze hoofdstad en steeds meer in andere Vlaamse en Waalse steden, is de taalachtergrond van de jongste generaties schoollopende kinderen bijzonder divers en complex. De Vlaamse Gemeenschap en de VGC spelen daarop continu in door het Nederlandse taalvaardigheidsonderwijs in onze scholen blijvend te ondersteunen en te optimaliseren.

Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel bevindt zich bovendien in een zeer specifieke situatie. De dominante omgevingstaal verschilt van de onderwijstaal, de thuistaal van de kinderen verschilt veelal van de onderwijstaal en de thuistaal verschilt ook vaak van de dominante omgevingstaal. Niets is wat het lijkt in het Nederlandstalig onderwijs. De enige wettelijk verankerde zekerheid is dat de onderwijs- of instructietaal in al onze scholen het Nederlands is. Verder dan dat durf ik niet te veralgemenen. Elke school is een verhaal op zich, want meer dan ooit heeft zich een meertalige werkelijkheid ontwikkeld in onze scholen en daarbuiten. De enige houvast, voor de kinderen, voor het schoolteam en voor de ouders, is het Nederlandstalig karakter van de instructietaal, voor zover dat al mogelijk is. Ik breng u de zeer mooie reportage over de Regenboogschool in Sint-Jans-Molenbeek in herinnering, waar met heel jonge kinderen van vluchtelingen en zigeuners wordt gewerkt. Het is evident dat die kinderen op de leeftijd van 3 of 4 jaar de Nederlandse taal amper machtig zijn en men daar een beroep doet op zeer innovatieve technieken om te communiceren. Al doende leert men.

Uiteraard moeten wij oog blijven hebben voor vernieuwende pedagogische concepten en methodieken, onder andere inzake taalgebruik en taalverwerving, in het bijzonder in een samenleving die in een versneld tempo en fundamenteeler dan ooit aan het veranderen is. Ruimte voor innovatie effent de weg voor nieuwe wetenschappelijke inzichten en omgekeerd, die ons kunnen helpen om processen van taalverwerving en taalonderricht te verbeteren en aan te passen aan de veranderende noden.

Tussen die ruimere kijk op taal en de implementatie van, volgens mij, op dit moment nog onvoldragen

Mennekens

modellen van wat als meertalig onderwijs zou kunnen worden beschouwd – wat meertalig onderwijs inhoudt, is een debat op zich – is nog een wereld van verschil. Die wereld is nog een onbekende wereld, een terra incognita, of alleszins een wereld met nog veel onbekende elementen, die ons dwingen het onderzoek en de reflectie op alle domeinen voort te zetten, uiteraard ook hier. Laten we het debat over meertaligheid in ons onderwijs niet uit de weg gaan, maar laten we wel dezelfde genuanceerde en gefundeerde antwoorden blijven zoeken die we tot nu toe hebben ontwikkeld en geïmplementeerd in ons onderwijs.

De heer Paul De Ridder. N-VA is geen voorstander van meertalig onderwijs. Om meertaligen te vormen, waarover uiteraard niet de minste discussie bestaat, moet men niet overstappen naar meertalig onderwijs. Men kan dat doel ook bereiken door meer aandacht te besteden aan het aanleren van vreemde talen in het Nederlandstalig onderwijs, dat trouwens reeds decennialang degelijke meertaligen aflevert.

Wij moeten er in eerste instantie over waken dat de algemene kwaliteit van ons onderwijs en van het Nederlands in het onderwijs gegarandeerd blijft. Dat kan het best door de algemene vakken, de niet-taalvakken, consequent in het Nederlands te geven.

Uiteraard rijst in de Brusselse context een probleem. In onze Nederlandstalige scholen zitten immers heel wat leerlingen die thuis geen Nederlands spreken. Dat geldt trouwens ook voor steden als Antwerpen en Gent. Anderstalige kinderen die in het Nederlandstalig onderwijs school willen lopen, moeten zo vroeg mogelijk worden ondergedompeld in een taalbad Nederlands. Het is dan ook positief dat leerlingen die zich vanaf september 2010 willen inschrijven in het Nederlandstalig basis-onderwijs, minstens 1 jaar Nederlandstalig kleuter-onderwijs moeten hebben gevolgd.

Sommige scholen gaan zelfs nog een stap verder. Zij geven voorrang aan kinderen die naar een Nederlandstalige kinderkribbe zijn geweest. Die kinderen zijn immers van in de wieg vertrouwd met het Nederlands, zij riskeren veel minder een taalach-

terstand op te lopen en vermijden moeilijkheden in de latere schoolloopbaan. Op zich is dat een goed principe, maar dan moeten we er uiteraard wel over waken dat er voldoende plaatsen zijn in de Nederlandstalige kinderkribben. Het gaat allerm minst op dat ouders die door plaatsgebrek een Franstalige kinderkribbe hebben moeten kiezen, maar die hun kinderen thuis in het Nederlands opvoeden, niet terecht zouden kunnen in het Nederlandstalig onderwijs. Hetzelfde geldt trouwens voor Nederlandstalige ouders die hun baby's en peuters thuis hebben opgevoed.

Wij blijven dan ook ijveren voor de absolute voorrang van Nederlandstaligen bij de inschrijving. Het hanteren van dat criterium zal veel Nederlandstalige ouders aanmoedigen om hun kinderen in Brusselse scholen in te schrijven. Zij zullen daardoor veel minder geneigd zijn hun kinderen naar de zogenaamde witte scholen in de Vlaamse Rand te sturen.

Een dergelijke maatregel komt ook de andersstaligen ten goede. Hun kinderen zullen in een echt Nederlandstalig milieu school kunnen lopen. Anderstalige kinderen zullen sneller een eventuele taalachterstand kunnen wegwerken.

Om ervoor te zorgen dat leerlingen die afstuderen in de Nederlandstalige scholen daadwerkelijk meertalig zijn, pleiten wij ervoor om het aantal lessen voor Engels, Frans en Duits te verhogen. De algemene vorming, zoals geschiedenis, aardrijkskunde, wiskunde en wetenschappen, moet in het Nederlands gebeuren. Tijdens die lessen moet ook worden gewerkt aan de verbetering van de kwaliteit van het Nederlands. Het is inderdaad schrijnend als men in de media mensen hoort zeggen dat de stad Brussel 'zijn' ambtenaren... Dat is slechts één voorbeeld van het verloederde taalgebruik dat steeds meer verspreid geraakt. Daarom moeten we consequent werken aan de verbetering van de kwaliteit van het Nederlands.

We komen daarmee tegemoet aan twee noden. Eerst en vooral garanderen wij het kwaliteitsniveau van het Nederlands en geven we ook aan andersstaligen de kans om zich die taal zo snel mogelijk eigen te maken. Tezelfdertijd krijgen de leerlingen de kans om in specifieke lessen voor andere talen,

De Ridder

zoals Engels, Frans en Duits, uit te groeien tot meertaligen, die in deze stad broodnodig zijn.

Wij kiezen resoluut voor het aanleren van meerdere talen, maar niet voor een meertalig onderwijs. Dat laatste leidt immers, zoals sp.a-minister Frank Vandenbroucke al vaak zei, niet tot meertaligheid, maar tot zerotaligheid.

Mevrouw Bianca Debaets.- CD&V is de eerste om te pleiten voor meertaligheid. Wij leven immers in het hart van Europa, waar verschillende culturen elk met hun eigen taal samenleven. Ook economisch is een goede talenkennis onontbeerlijk. Denken we bijvoorbeeld maar aan de vele internationale bedrijven die hier gevestigd zijn. Meertaligheid is essentieel voor onze jongeren om zich maximaal te kunnen ontplooiën in een multiculturele omgeving. Maar ook zeker om hun kansen op de arbeidsmarkt te verhogen, die toch vaak twee- à drietalige profielen vraagt. Om het met een boutade te stellen: Brussel kent geen tweetalige werklozen.

Omdat de basis van meertaligheid wordt gelegd in het lager en het secundair onderwijs, zijn wij absoluut voorstander om het taalonderwijs te optimaliseren. Wij pleiten dan ook voor een onderwijsbeleid waarin taalonderricht en talenkennis, in het bijzonder Frans en Engels, voorop staan. Onze Brusselse leerlingen zouden allemaal bij hun afstuderen op hun 18de perfect tweetalig, zelfs drietalig moeten zijn. Dit moet ons uitgangspunt blijven. Ik denk dat we het over deze doelstelling allemaal eens zijn, alleen inzake de methodiek leggen we misschien andere accenten.

Meertaligheid kan op verschillende manieren worden bekomen. Sommigen werpen zich op als pleitbezorgers van meertalig, immersieonderwijs. Ik denk dat dit een van de denksporen is die we moeten onderzoeken. Er zijn trouwens een paar scholen die proefprojecten in die richting hebben. We moeten alleen opletten dat dit immersieonderwijs niet enkel de sterkste leerlingen ten goede komt. Ook hier pleiten we ervoor om de schooldirecties voldoende autonomie te geven. Zij kennen hun leerlingen en hun school en weten welke vorm de beste is om tot meertaligheid te komen. We weten immers

dat een groot deel van onze leerlingen anderstalig is, dat Nederlands vaak maar een tweede of een derde taal is en niet de omgangstaal buiten de schoolmuren. Omdat die leerlingen maar al te vaak vanuit een taalachterstand vertrekken, is het aangewezen dat hen het Nederlands voldoende wordt bijgebracht tijdens de uren die ze op school doorbrengen.

Ik hoor van steeds meer logopedisten, psychologen en CLB-medewerkers dat ze zich afvragen of een tweede en derde taal voor al die leerlingen wel haalbaar of de beste keuze is. Waar we wel zeker op moeten blijven inzetten, en ik denk nog intensiever, is kwalitatief talenonderwijs. Hier kan zeker nog wat vooruitgang worden geboekt. Ik denk hierbij aan goed Nederlandstalig onderwijs, een goede Nederlandstalige les in het Franstalig onderwijs en omgekeerd. Een aantal zaken zijn al mogelijk, bijvoorbeeld de mogelijkheid om de taalvaardigheid te stimuleren via het uitwisselen van leerkrachten. Het inschakelen van moedertaalsprekers zou eigenlijk wat ons betreft op grotere schaal mogen worden toegepast. Ook taalsensibilisering kan een middel zijn bij peuters en jongeren om de taalvaardigheid te stimuleren.

Kortom, ik denk dat we moeten blijven inzetten op talenonderwijs, op uitwisselingsprojecten, op taalstimulering. Tweetalig onderwijs kan worden overwogen als we maar voldoende waakzaam zijn voor de elementen die ik hierboven heb geschetst. Vanuit de bekommernis dat we rekening willen houden met de draagkracht van elke Brusselse leerling, ook diegene die anderstalig, kansarm of minder sterk is. Het is onze ambitie om onze Brusselse kinderen op te voeden tot mondige wereldburgers, daarbij vertrekkend vanuit de vaardigheden, maar ook rekening houdend met de beperkingen van elk kind.

De heer Jef Van Damme.- Ik wil mijn collega de heer Herman Mennekens bedanken voor de pluim die hij gaf aan de school Regenboog, de gemeenteschool van Sint-Jans-Molenbeek. Ten tweede wil ik hem zeggen dat de link met de betoging van vandaag in Brussel iets te kort door de bocht is. Het probleem is daar niet het gebrek aan opleiding dat speelt, maar een ongebreideld kapitalisme waarbij bedrijven winst nemen op de kap van hun werknemers, maar dit is een totaal andere discussie. Het

Van Damme

gaat nu over meertaligheid. Er kunnen heel veel verschillende dingen onder worden verstaan, dus ik vermoed dat de collegevoorzitter hierop straks wel verder zal ingaan. Alleszins merk ik in tegenstelling tot de heer Dominiek Lootens-Stael wel degelijk dat er veel voorstanders zijn voor meertalig onderwijs in deze zaal en ik kan me daar zeker bij aansluiten. Ik denk wel dat het de allereerste taak van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel is om de kinderen goed Nederlands te leren. Het is heel belangrijk dat dit ook effectief gebeurt, zowel voor de kinderen die thuis Nederlands spreken als diegenen die dat niet doen. Ik denk dat die taak niet alleen bij het onderwijs ligt, ook buiten de school moet het Nederlands worden gepromoot en zouden buitenschoolse activiteiten zoveel mogelijk in het Nederlands moeten gebeuren.

Het feit dat men effectief meertalig onderwijs zou invoeren of meertalige initiatieven zou opstarten, betekent niet noodzakelijk dat men daardoor minder Nederlands leert. Er zijn verschillende studies die uitwijzen dat het geen *zero sum game* is. Het is niet omdat je minder Nederlands en meer andere talen in de les krijgt, dat je daarom ook minder Nederlands kent. Integendeel, er zijn zeer veel studies die bewijzen dat door het feit dat men taalstimulering doet op andere talen, de beheersing van de moedertaal - Nederlands of een andere taal - daardoor kan gestimuleerd worden.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Kunt u die studies opsommen?

De heer Jef Van Damme.- Door het korte tijdsbestek is dit nogal moeilijk, maar ik vermoed dat we hiervoor later nog voldoende tijd zullen hebben.

Ik wil nog een paar praktische kanttekeningen maken. Ik heb zelf in Sint-Jans-Molenbeek een aantal proefprojecten over meertalig onderwijs gelanceerd, omdat ik heel sterk geloof dat hierin voor Brussel een stuk van de toekomst ligt. Het is wel zo dat de theorie en de praktijk niet altijd goed te verzoenen zijn, en dat de uitwisseling van *native speakers* zoals werd aangehaald, in de praktijk niet altijd gemakkelijk loopt. Ik spreek uit ervaring, want wij

waren een van de eerste gemeenten die daarmee startten. Ik merk dat het enthousiasme voor dergelijke projecten aan Franstalige kant niet altijd groot is. Ook waren er vorig jaar meer scholen die deelnamen aan het project dan dit schooljaar. In tegenstelling tot wat men zou kunnen verwachten, is er geen multiplicatoreffect, maar wel een ontmoediging.

Daarom meen ik dat het zeer belangrijk is, en daarmee wens ik te besluiten, om alvorens structureel het meertalig onderwijs of aspecten ervan in te planten in Brussel, de verschillende projecten grondig te analyseren. Ik hoop dat de Vlaamse minister van Onderwijs en het collegelid bevoegd voor Onderwijs dit willen doen. Alle vormen van meertalig onderwijs moeten grondig worden geanalyseerd vooraleer wordt overgegaan tot een uitbreiding van het systeem naar Brussel. Ik denk bijvoorbeeld aan projecten als Foyer en Stimob (Stimulerend meertalig onderwijs in Brussel), de uitwisseling van leerkrachten en het echte immersieonderwijs. Ik ben principieel voorstander van meertalig onderwijs en hoop dan ook dat we zeker die verschillende denksporen verder gaan onderzoeken.

Mevrouw Els Ampe.- Ik zou een klein misverstand uit de wereld willen helpen. Ik weet dat er veel mensen bang zijn dat sommige kinderen het niet zouden aankunnen om meerdere talen te leren en dat hun Nederlands zou lijden onder het feit dat ze ook Frans, Engels en andere talen moeten leren. Die angst is onterecht. We hebben als mens een aantal ingebakken angsten. We hebben dat ook als we op de piste staan om te leren skiën. De eerste keer denk je: "Oei, moet ik de berg af?"; maar na een tijdje kan je skiën en ben je niet meer bang om de helling te nemen. Zo gaat dit ook met vreemde talen. In het begin is dit een hele opdracht, het is een berg waar je over of af moet. Het is nodig om die angst te overwinnen.

Er bestaan inderdaad een aantal wetenschappelijke studies over dit onderwerp. Eigenlijk vergelijkt men het leren van een taal met het leren bespelen van muziekinstrumenten. Stel dat men start met het spelen van piano, later gitaar leert en daarna dwarsfluit, dan wil dat niet zeggen dat het pianospel daaronder zal lijden. Integendeel, er zijn zelfs mensen die door het leren bespelen van andere muziekinstru-

Ampe

menten beter piano gaan spelen. Er zijn natuurlijk ook andere gevallen, maar de algemene muzikaliteit verhoogt wel als men meerdere instrumenten leert bespelen. Natuurlijk blijft er een voorkeur. Meestal is het eerste instrument dat men heeft aangeleerd, ook het instrument waarin men uitblinkt. Het feit dat er instrumenten aan worden toegevoegd, is zeker niet negatief voor de eerste keuze.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Ik wil iedereen bedanken voor zijn tussenkomst. De materie is uiterst belangrijk en ik geloof dat er consensus is over het feit dat we er willen naar streven dat onze kinderen zoveel en zo goed mogelijk talen beheersen, eerst en vooral de moedertaal. Het concept van de meertaligheid heeft zeker aan belang gewonnen, de definitie ervan is een andere kwestie. Toch denk ik dat het introduceren van meertalig onderwijs in Brussel heel voorzichtig moet worden aangepakt. Uiteraard heeft dit te maken met de specifieke context van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

Meertalig onderwijs betekent doorgaans dat er in een eentalige klassituatie waarbij de overgrote meerderheid van de leerlingen dezelfde moedertaal hebben, leerstof wordt aangeboden in een tweede taal, die niet de moedertaal is van de leerlingen. We kennen de voorbeelden van het immersieonderwijs in Franstalig België en Canada. In Brussel is de situatie anders. Daar spreekt niet de overgrote meerderheid van de kinderen dezelfde taal. Ik doe steeds veel moeite om de Franstalige collega's ervan te overtuigen dat het feit dat men in het onderwijs vraagt dat de kinderen bijvoorbeeld tijdens de speeltijd ook Nederlands spreken, een heel belangrijk element is. Dit is niet agressief, maar speelt een rol in het bijbrengen van het Nederlands aan de kinderen. Men begrijpt dit soms niet goed, maar door dit te vragen creëren we een immersie, een taalbad binnen ons Nederlandstalig onderwijs. Vandaar het idee van de brede school waar we kinderen zoveel mogelijk in contact brengen met de Nederlandse taal.

De vraag om scholen te stimuleren tot het nemen van initiatieven op dit vlak is dan ook veelomvattend en niet zo eenvoudig te beantwoorden. In de

Brusselse context is omzichtigheid geboden. Het blijft onze eerste en grootste bezorgdheid om alle kinderen maximale kansen te geven om de eindtermen te behalen en om op die manier maximale toekomstkansen te creëren.

Kinderen komen in een Brusselse school bijna altijd spontaan in een meertalige situatie terecht. De Brusselse Nederlandstalige scholen zijn vaak meertalig, zonder dat ze er meertalig onderwijs inrichten.

Wij trachten kwaliteitsvol onderwijs aan te bieden, met voldoende ruimte voor een schoolspecifieke invulling van de pedagogisch-didactische aanpak. De heer Herman Mennekens haalde al aan dat dit kan verschillen van school tot school en er bestaat veel vrijheid inzake de organisatie. We zorgen ervoor dat leerkrachten kunnen beschikken over aangepaste methodieken en didactisch materiaal. De ondersteuning wordt voor een deel opgenomen door het Onderwijscentrum Brussel en door Voorrangsbepaald Brussel. Vooral wat betreft het aspect reflectie over de plaats van taal en talen in het algemeen en in het onderwijsaanbod wordt er sterk nagedacht. Partners als Stimob en Foyer bieden dan weer ondersteuning op het vlak van specifieke projecten.

Het Onderwijscentrum besteedt concreet de meeste aandacht aan de ondersteuning van taalvaardigheidsonderwijs in het Nederlands. Wel worden alle studies, ontwikkelingen en evaluaties die er zijn met betrekking tot vormen van meertalig onderwijs opgevolgd.

Het project Stimob is één van de projecten meertalig onderwijs en wordt wetenschappelijk opgevolgd door het Centrum voor Linguïstiek van de vakgroep Germaanse talen van de Vrije Universiteit Brussel.

De beschikbare evaluatiegegevens zijn echter tot op heden beperkt. Het gaat over een beperkt aantal proefscholen, namelijk Hendrik Conscience in Schaarbeek, 't Regenboogje in Etterbeek, de Zonnewijzer in Sint-Pieters-Woluwe en 't Plant'zoentje in Laken. Het project had aanvankelijk enkel betrekking op het Frans, maar sedert twee jaar kwam daar ook het Engels bij in de basisschool Hendrik Conscience. De opzet van Stimob is om dezelfde lessen tweemaal aan te bieden. Eerst

Vanraes

wordt de les door de klastitularis gegeven, nadien in het Frans of het Engels door een *native speaker* of een volstrekt tweetalige leerkracht. De leerdomeinen verschillen van school tot school. Het kan gaan over plastische of lichamelijke opvoeding, musische vorming of wiskunde in de derde kleuterklas en de eerste graad van het basisonderwijs, maar ook wereldoriëntatie – als een integratie van een aantal vakken – in de tweede en de derde graad.

Er zijn ongetwijfeld vormen van meertalig onderwijs in Brussel mogelijk, maar er zal zeker niet één model kunnen worden gehanteerd. De Vlaamse Gemeenschap bestudeert momenteel welke bijkomende decretale ruimte kan worden geboden zodat de Brusselse Nederlandstalige scholen voldoende vrijheid krijgen om met de nieuwe initiatieven inzake meertaligheid en taalonderwijs om te gaan. Wij zullen de Raad daarvan op de hoogte houden.

Het is belangrijk om in heel deze discussie het juiste doel voor ogen te houden. Het doel is niet meertalig onderwijs te creëren, maar wel mogelijkheden waardoor onze kinderen functioneel meertalig worden. Meertalig onderwijs is daartoe niet de enige methode. De directe leefomgeving en de thuistaal zijn minstens even belangrijk. Bovendien is meertalig onderwijs niet altijd het beste antwoord om kinderen op te leiden tot meertalige burgers.

Dit is dus een zeer genuanceerd antwoord dat rekening houdt met de Brusselse situatie, die totaal niet vergelijkbaar is met taalgebieden of gewesten waar men slechts één taal spreekt. Het toepassen van immersie is in dergelijke gebieden gemakkelijker. We moeten opletten wat we daarmee doen.

Er kwamen nog enkele bijkomende opmerkingen inzake *native speakers*. Het project, dat volgens mij goed is, heeft helaas niet het verhoopte succes. Een van de redenen kan zijn dat we slechts 19 procent Nederlandstalige scholen hebben in Brussel. Als men één leerkracht Nederlands delegeert naar een Franstalige school, moet die misschien veel meer klassen onderwijzen dan omgekeerd. Er is een probleem in kwantiteit.

Ik ga grotendeels akkoord met de opmerkingen van de heer Paul De Ridder. Natuurlijk is het zo dat Nederlands de basis blijft, maar de situatie verandert echt van school tot school. Men moet aan de directies en het onderwijzend personeel voldoende vrijheid geven om te kunnen inspelen op de concrete situatie. Het doel is om de eindtermen te bereiken en kwaliteitsvol onderwijs aan te bieden. Dit verschilt van klas tot klas. Voormalig collegevoorzitter Guy Vanhengel gaf vroeger vaak het voorbeeld van een school in Sint-Pieters-Woluwe waar men reeds in het vijfde en zesde leerjaar in het Engels les gaf. Men moet zich dus aanpassen aan de situatie, maar we baseren ons op de regels die gelden voor het Nederlandstalig onderwijs.

Mevrouw Elke Van den Brandt. - Ik ben blij dat er enthousiasme bestaat en dat er consensus is dat we onze kinderen meertalig willen maken. Over de rol van het onderwijs is er discussie.

Er werd gezegd dat het de eerste prioriteit is om kinderen Nederlands te leren. Ik zal de laatste zijn om te ontkennen dat onze Nederlandstalige scholen kinderen moeten opleiden die uiteindelijk goed Nederlands spreken, maar het ene mag het andere niet tegenspreken. Mevrouw Els Ampe haalde ook aan dat er een positieve connotatie en een grotere taalvaardigheid ontstaan door aandacht en respect te geven aan andere talen, zoals de moedertaal van een kind. Nederlands wordt zo niet enkel een straf- of instructietaal, maar krijgt een positiever imago. De collegevoorzitter zei zelf dat we het Nederlands vaak met de stok en de roede moeten verplichten op school. Laten we daar proberen van af te stappen door een plaats te geven aan de moedertaal. Zo kan het kind een eigen waarde geven aan de moedertaal en kan het Nederlands ook een speeltaal worden.

Er zal inderdaad niet slechts één model werken voor Brussel. We moeten kijken naar de realiteit en daarmee rekening houden. We moeten scholen ondersteuning bieden. Ik denk dat er veel expertise bestaat. De uitdaging is om die te bundelen en aan te bieden aan de scholen. Er moet een expertisecentrum worden uitgebouwd waartoe scholen toegang hebben. Dit is geen eenvoudig verhaal, maar mag niet van tafel worden geveegd omdat er wordt beweerd dat het zal falen wanneer er al geen Nederlands kan worden aangeleerd.

Van den Brandt

De manier waarop men momenteel met taalonderwijs omgaat, is volgens velen achterhaald. Gedurende een Franse les van één uur kan men ook met andere zaken bezig zijn, waardoor men werkt aan een volledige ontwikkeling van de taal.

Er moet ook buiten de schoolmuren Nederlands worden gesproken. Groen! is daarom pleitbezorger van de brede school, omdat zij zich als centrum van de buurt kan ontwikkelen en het Nederlands meer toegankelijk kan maken voor ouders en kinderen buiten de klaslokalen.

Ik denk dat we het debat op een ander moment zullen moeten voortzetten. Ik roep de collegevoorzitter op om daarvoor de commissie Onderwijs samen te roepen.

De voorzitter.- U kunt misschien een discussienota schrijven?

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik wil dat wel overwegen, ik heb het instrument nu ontdekt.

Studies tonen aan dat mensen die vanaf jonge leeftijd met meerdere talen bezig zijn geen bepaalde beperking hebben voor het aantal aangeleerde talen. Het is niet zo dat er slechts een beperkte hoeveelheid taal in het hoofd kan worden opgeslagen. Kennis van het Nederlands verhindert niet de kennis van het Frans, er is ruimte voor beide. Door meerdere talen aan te leren kan men zelfs meer ruimte creëren.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Studies bevestigen dit inderdaad. Stimob beoogt een openheid te creëren en kinderen niet het gevoel te geven dat een nieuwe taal een straftaal is. Ik geloof dat niemand dit betwist.

Onze Franstalige collega's hebben de mond vol over immersieklassen. Zij hebben daarover een bepaald idee, namelijk het lesgeven in een andere taal. Zij vertrekken echter van een schoolomgeving waarin bijna alle kinderen Frans spreken. Dat is niet hetzelfde in het Nederlandstalig taalonderwijs. We zitten niet in dezelfde situatie en moeten omgevingsfactoren creëren waardoor onze kinderen, die

thuis vaak geen Nederlands spreken, een taalbad krijgen in het Nederlands. Natuurlijk moet er openheid zijn voor andere talen, maar die situatie is veel moeilijker en verschilt van klas tot klas.

Immersie is niet zaligmakend. Er zijn verschillende nuances aan te brengen bij het aanleren van taal. Uiteindelijk moet er een bepaald niveau in het Nederlandstalig onderwijs worden bereikt.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik spreek dit natuurlijk niet tegen. Het eerste doel is om kwaliteitsvol onderwijs te geven. Het is een bijzondere uitdaging voor scholen, die een gediversifieerde aanpak vereist. Er zijn nog andere manieren dan enkel het immersieonderwijs. Ook met moedertaalklassen kan men veel bereiken. Er bestaan verschillende methodieken en het zal een uitdaging zijn om daarmee om te gaan. We mogen echter niet vrezen om dit verder te ontwikkelen.

- Het incident is gesloten.

VRAGEN (R.v.O., art. 59)

Veiligheid in kinderdagverblijven

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Een jaar geleden vond de dodelijke steekpartij plaats in een kinderdagverblijf in Dendermonde. De veiligheid van de crèches kwam daardoor weer hoog op de agenda te staan. Ik zou even willen stilstaan bij wat daarvan is geworden. Zijn er meer vragen gekomen van kinderdagverblijven om bijkomende beveiliging? Een jaar geleden werd er gezegd dat we niet te zeer moesten overdrijven en moesten vermijden om uit paniek gevangenschappen te maken van de kinderdagverblijven. Ook met een aantal kleine maatregelen en het wijzen van ouders op hun verantwoordelijkheid inzake sociale controle kan er iets worden bereikt.

Hoe staat het met de veiligheid in de kinderdagverblijven? Welke maatregelen werden er tijdens het afgelopen jaar genomen? Heeft de sector daarvoor bijkomende investeringen gevraagd in de Brusselse kinderdagverblijven?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- De veiligheid van kinderdagverblijven is een permanent aandachtspunt. Daarbij blijft naast technische installaties ook de aanwezigheid van voldoende waakzaamheid, de zogenaamde sociale controle, bijzonder belangrijk. Bij nieuwbouw en verbouwingen die worden gerealiseerd met cofinanciering van de VGC, wordt steeds veel aandacht besteed aan veiligheid.

Mevrouw Brigitte De Pauw heeft gelijk dat na het drama in Dendermonde door diverse overheden initiatieven werden genomen om de veiligheid verder te verbeteren. De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin besliste om een specifieke opdracht inzake de veiligheid van de toegang tot kinderdagverblijven in de regelgeving op te nemen. Concreet moeten alle opvangvoorzieningen en onthaalouders maatregelen nemen om te voorkomen dat iemand ongemerkt binnen- en buitengaat. Het kan daarbij gaan om vorming en training, organisatorische maatregelen, zoals bijvoorbeeld het maken van afspraken over het doorgeven van sleutels- of technische uitrustingen. Voorzieningen en onthaalouders die een investering voor toegangsbeveiliging doen, konden een eenmalige toelage tussen 500 en 1.500 euro krijgen van de Vlaamse overheid. De termijn voor het indienen van deze aanvragen werd afgesloten aan het einde van 2009.

Alhoewel nog niet alle aanvragen zijn behandeld, was Kind&Gezin bereid ons een voorlopig overzicht van de uitbetaalde dossiers in Brussel te bezorgen. Er zijn misschien nog enkele andere dossiers in behandeling. Twee onthaalouders, die actief zijn via de dienst voor onthaalouders van de VGC, 3 zelfstandige onthaalouders en 32 kinderdagverblijven hebben een toelage gekregen.

Samen met de federale overheid hebben de Gemeenschappen een 'Wegwijzer toegangscontrole' gemaakt met een praktische checklist om de veiligheid in kaart te brengen. Eind 2009 werden er enkele provinciale studiedagen georganiseerd rond dit thema, die werden begeleid door technopreventieadviseurs. Zij kunnen nu ook nog advies op maat aanbieden.

Aangezien er verschillende maatregelen werden genomen door de andere overheden, bleek het niet

nodig te zijn om vanuit de VGC bijkomende maatregelen te nemen. Mijn administratie heeft geen weet van klachten, ideeën of opmerkingen van de sector. Bij de rondvraag in de sector naar onderwerpen voor het vormingsprogramma in de kinderdagverblijven bleek er geen vraag naar extra vorming over beveiliging van de toegangsdeur.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Men stelt nu vast dat de Brusselse kinderdagverblijven zich ingeschreven hebben in het Vlaamse beleid. Men kwam immers nogal eens aankloppen bij de VGC, maar dit is eigenlijk niet nodig vermits er voldoende middelen beschikbaar zijn bij de Vlaamse Gemeenschap.

De verhouding tussen de cultuurraden en de gemeenschapsraden in de Brusselse gemeenten

De heer Jef Van Damme.- De gemeenschapscentra liggen aan de basis van het Nederlandstalige cultuurbeleid in de gemeenten en beschikken elk over een gemeenschapsraad. Deze raden zijn een overlegplatform voor alle geëngageerde burgers en verenigingen die zich inzetten voor de realisatie van de doelstellingen van het gemeenschapscentrum. Het is een feite een soort algemene vergadering die de werking van het gemeenschapscentrum stuurt en evalueert. In de praktijk kan men opmerken dat enkele gemeenschapscentra vandaag minder actief en minder zichtbaar uitgebouwd zijn, terwijl dit in het verleden wel het geval was. Toen werd er naar aanleiding van de Lambermont-akkoorden in de meeste gemeenten ook een cultuurraad opgericht. In welke gemeenten was dit het geval?

De cultuurraad brengt officieel advies uit aan de gemeente bij de opstelling van het cultuurbeleidsplan, in overleg met het gemeenschapscentrum. Naast de adviserende functie heeft de cultuurraad tevens een ondersteunende en coördinerende functie. De cultuurraad overkoepelt tevens het sociaal-culturele verenigingsleven van de gemeente. Het stimuleren van samenwerkingsverbanden en het organiseren van vormende activiteiten zijn ook aspecten van deze functie.

Volgens de verordening houdende de erkenning van de gemeenschapsraden fungeert de gemeenschaps-

Van Damme

raad als een prioritaire partner van de cultuurraden. In die gemeenten die nog niet voldoen aan de voorwaarden van het decreet van 13 juli 2001 betreffende “het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid” en niet beschikken over een eigen cultuurraad, fungeert de gemeenschapsraad in theorie als gemeentelijk adviesorgaan voor cultuur.

Men kan afleiden uit de werking van zowel de cultuurraden als van de gemeenschapsraden, dat ze beiden overkoepelende functies hebben zoals bijvoorbeeld hun adviserende rol en hun overlegfunctie. De relatie tussen de twee raden is echter niet duidelijk. Het lijkt mij aangewezen om deze situatie uit te klaren. In de praktijk merkt men op dat er in sommige gemeenten weinig verschil is in de samenstelling van deze raden.

In welke Brusselse gemeenten zijn er nog geen cultuurraden opgericht? Wat zijn de redenen hiervoor? Treden in deze gemeenten de gemeenschapsraden effectief op als adviesorgaan of blijft dit een dode letter?

Hoe ziet het collegelid de verhouding tussen de gemeenschapsraden en de cultuurraden in de Brusselse gemeenten waar ze beide functioneren?

Zijn er al gemeenten waar de raden effectief gefusioneerd zijn? Vindt het collegelid het wenselijk om de 2 raden te laten fusioneren, mocht dit nog niet het geval zijn?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Deze vragen worden mij regelmatig gesteld tijdens mijn bezoeken aan de gemeenschapscentra. Vaak suggereert men dan dat de werking van de gemeenschapsraden eigenlijk volstaat. Vanuit de gemeenten weerklinkt dan weer een heel ander geluid.

Ik heb daarbij toch een aantal opmerkingen. Voor wat de gemeenten betreft, vind ik dat zij ook hun verantwoordelijkheid inzake Nederlandstalig cultuurbeleid moeten opnemen. In het verleden werd er immers, vaak uit noodzaak, samengewerkt met de VGC. In deze gemeenten zijn er ook Nederlandstalige inwoners en dus hebben deze gemeen-

ten ook de taak om voor hen een Nederlandstalig cultuurbeleid in te richten. Blijvende aanmoediging blijkt hiervoor wel noodzakelijk.

Het cultuurbeleid in een gemeente is niet hetzelfde als de werking van een gemeenschapscentrum. De taak en de rol van een gemeenschapsraad en die van een cultuurraad zijn wel degelijk verschillend. In sommige gemeenten zetelen dezelfde mensen in beide raden en dit kan wel nuttig blijken om deze raden een beetje op dezelfde lijn te krijgen.

Een gemeenschapsraad legt zich toe op de werking van het gemeenschapscentrum, terwijl een cultuurraad een bredere opdracht heeft. Sommige gemeenschapsraden waren echter van mening dat zij beter het cultuurbeleid van de gemeente op zich konden nemen en dat de fondsen van de VGC beter direct aan hen konden betaald worden.

Ik ben echter van mening dat het cultuurbeleid van een gemeente ruimer moet zijn dan de activiteiten van een gemeenschapscentrum, wat natuurlijk niet wegneemt dat de gemeenschapscentra belangrijke partners zijn bij het cultuurbeleid.

Er zijn 13 gemeenten erkend in het decreet van 13 juli 2001 houdende de realisatie van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid. Zij zijn verplicht om een adviesraad Cultuur op te richten. Deze 13 gemeenten zijn: Anderlecht, Elsene, Etterbeek, Evere, Jette, Koekelberg, Schaarbeek, Sint-Agatha-Berchem, Sint-Gillis, Sint-Jans-Molenbeek, Sint-Pieters-Woluwe, Vorst en de stad Brussel. In de andere gemeenten is dit niet verplicht.

De VGC heeft met die 13 gemeenten een overeenkomst afgesloten waarin de rol van de adviesraad Cultuur omschreven wordt. In deze overeenkomst wordt duidelijk gesteld dat zowel de VGC als het gemeenschapscentrum en de bibliotheek over een duidelijke vertegenwoordiging moeten beschikken in de adviesraad Cultuur. De VGC vervult in deze raad een waarnemende rol. Het is dus duidelijk dat de adviesraad Cultuur niet beperkt dient te worden tot louter de gemeenschapsraad.

Voor wat de werking van de gemeenschapsraden zelf betreft mag men zeker niet veralgemenen. Er zijn misschien wel een aantal ‘slapende’ raden,

De Lille

maar er zijn zeker ook genoeg actieve raden. Op dit moment is men bezig met een evaluatie en het is belangrijk om te weten of de gemeenschapsraden hun adviserende rol bij de cultuurraad ook werkelijk op zich nemen. Binnen het kader van het hervormingsproces van de gemeenschapsraden kijkt men nu ook na hoe men minder actieve raden kan heropstarten. Goed functionerende raden kunnen ook blijven rekenen op blijvende stimulatie. In het kader van hetzelfde proces bekijkt men nu ook opnieuw de verhoudingen tussen beide raden, maar daarover zou ik mij op dit moment liever nog niet willen uitspreken.

Tenslotte zijn er ook twee gemeenten waar de gemeenschapsraad ook als gemeentelijke adviesraad Cultuur functioneert en dat zijn Sint-Pieters-Woluwe en Etterbeek.

De heer Jef Van Damme.- Ik meen te hebben begrepen uit dit antwoord dat het collegelid van mening is dat de gemeenschapsraad zich met het gemeenschapscentrum moet bezighouden en dat de cultuurraad een bredere taak heeft.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik heb gezegd dat de cultuurraad breder is dan de gemeenschapsraad, maar ik heb ook gezegd dat de gemeenschapsraad een zeer actieve partner moet zijn in die cultuurraad. Voor mij vallen deze raden geenszins samen en moet men dus beide organen niet beperken tot een enkele raad.

De heer Jef Van Damme.- Hoewel ik uw antwoord nog altijd een beetje vaag vind, hoor ik dat u nog steeds bezig bent met de evaluatie van de verhoudingen tussen de gemeenschapsraden en de cultuurraden. Mogen wij dan binnen enkele maanden van u een iets preciezer antwoord verwachten?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ja, de hervorming van de gemeenschapsraden en -centra komt hier geregeld aan bod. Graag bezorg ik u later de nodige informatie hieromtrent.

- *Het incident is gesloten.*

VRAAG OM UITLEG (R.v.O., art. 60)

Het project ter energiereductie binnen de Brusselse scholen

Mevrouw Brigitte De Pauw.- In de strijd voor de reductie van broeikasgassen en energieverspilling, voerde Brussels minister Evelyne Huytebroeck vorig jaar een maatregel in om Brusselse scholen te helpen om tot een rationeler energieverbruik te komen. In het kader van PLAGÉ (Plan voor Lokale Actie voor het Gebruik van Energie) werd er 3 miljoen euro uitgetrokken om voor geselecteerde Brusselse scholen vier doelstellingen te bereiken. Deze zijn: het in kaart brengen van het energieverbruik per school, het uitwerken van een energiebeheer, het realiseren van een energiebesparing en het opstellen van een concreet actieplan.

Via de onderwijsnetten zouden er energieverantwoordelijken worden aangesteld die gedurende vier jaar volledig worden gesubsidieerd door Leefmilieu Brussel. Ik heb minister Evelyne Huytebroeck hierover op 19 januari 2010 in de commissie Leefmilieu geïnterpelleerd, maar heb bitter weinig informatie gekregen. Ze heeft enkel gezegd dat, wat het Nederlandstalig onderwijs betreft, er niet wordt gewerkt met de drie aanwezige netten, maar enkel met het SIT (Schoolinterventieteam).

Wat was de motivatie om het SIT hierin te laten optreden in plaats van de drie netten? Wat is de stand van zaken in het PLAGÉ-project? Hoeveel scholen werden er geselecteerd en op welke basis gebeurde dit?

Blijkbaar worden er 11 energieverantwoordelijken ter beschikking gesteld. Hoeveel daarvan werden er effectief toegewezen aan het SIT?

Kan de collegevoorzitter een eerste evaluatie van dit project geven?

Mevrouw Elke Roex.- Ook ik was aanwezig op de bewuste commissievergadering. Het verbaasde me eveneens dat het schoolinterventieteam was gekozen als Nederlandstalig equivalent voor de Franstalige schoolnetten. Ik wens de competentie van schoolinterventieteam absoluut niet in vraag

Roex

te stellen, wel integendeel! Het schoolinterventieteam heeft al meer dan eens zijn nut bewezen. Het gaat hier echter om energiebesparende maatregelen en om een energiefonds. Men kan zich op dit energiefonds inschrijven om energiebesparende aanpassingswerken in de scholen te laten uitvoeren. Waarom heeft de VGC zich niet aangesloten bij het energiefonds? Dit fonds is immers gespecialiseerd in de uitwerking van energiebesparende maatregelen. Waarom is de VGC met het schoolinterventieteam sloop gegaan? Dit team voert immers veeleer klusjes zoals kleine schilderwerken en allerlei reparaties uit en richt zich niet zozeer op de uitwerking van energiebesparende maatregelen. Loopt men met deze werkwijze geen groot deel van de energiebesparende sector voorbij? In Anderlecht is het bijvoorbeeld allesbehalve evident om de gemeentelijke diensten ervan te overtuigen dat men wel degelijk met het schoolinterventieteam kan samenwerken. De gemeente Anderlecht verkiest immers om met eigen arbeiders en in de eigen gebouwen te werken. Kan een school die geen beroep doet op het schoolinterventieteam, ook rekenen op ondersteuning die *in se* voor iedereen bedoeld is?

Mevrouw Annemie Maes.- Om steun van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest voor een rationeler energieverbruik te kunnen ontvangen moesten de onderwijsinstellingen hun kandidatuur indienen. Uit het antwoord van Brussels minister Evelyne Huytebroeck bleek dat er voor de Nederlandstalige scholen een gemeenschappelijke kandidatuurstelling werd ingediend. Wie nam hiertoe het initiatief: de VGC of de Vlaamse Gemeenschap? Overlegden de verschillende netten met elkaar? Wie is er verantwoordelijk voor de selectie van de scholen?

Ik verwijs bij dit alles ook even naar het VGC-regeerakkoord dat stipuleert: "Scholen die op basis van een goede, geïnformateerde energieboekhouding en een degelijke energie-audit de nodige energievriendelijke en ecologisch verantwoorde renovaties willen uitvoeren om zo een energiearme school te worden, moeten kunnen rekenen op een bijkomende financiering van de VGC". In het regeerakkoord staat dus letterlijk dat de scholen het initiatief moeten of kunnen nemen. Hebben er

ondertussen al scholen een dergelijk initiatief ingediend? Werden de scholen überhaupt gestimuleerd om zich kandidaat te stellen? Ik wens hierbij een link te leggen met de gemeenschappelijke kandidatuur.

In de komende jaren zullen er in de Nederlandstalige scholen in het Brussels hoofdstedelijk gewest renovatiewerken moeten uitgevoerd worden. De VGC zal hiervoor ongetwijfeld een financieel ruggensteuntje geven. Wordt er hiervoor een bijkomend criterium inzake GOK-concentratie gehanteerd?

Het was geen slecht idee om te gaan samenwerken met het schoolinterventieteam. Door deze samenwerking zullen laaggeschoolden er immers toe aanzet worden om milieubewuster te werk te gaan. Deze bijkomende ondersteuning voor langdurig werklozen en laaggeschoolden is zeker een goede zaak. Meer nog: een dergelijke samenwerking kan het schoolvoorbeeld worden van samenwerking tussen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de VGC.

Zal de collegevoorzitter ook scholen die op eigen initiatief energiebesparende maatregelen nemen, steunen?

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Het schoolinterventieteam (SIT) bestaat sinds 1999. Het SIT is buitengewoon interessant omdat het 2 zaken aan elkaar koppelt. Het is een werkervaringsproject dat een tweejarig opleidingstraject op de werkvloer aanbiedt aan laaggeschoolde langdurig werklozen in de bouwsector. Deze opleidingstrajecten gebeuren hoofdzakelijk in scholen en komen tegemoet aan de vragen van de scholen. In feite is het een win-winsituatie voor beide partijen.

Het schoolinterventieteam is intussen al ruim gekend binnen de onderwijswereld in het Brussels hoofdstedelijk gewest en heeft al heel wat expertise met betrekking tot infrastructurele ingrepen in scholen opgebouwd. Het SIT telt momenteel vijf ploegen: twee schildersploegen, een ploeg ruwbouw, een ploeg schrijnwerkerij en meubelmakerij en een ploeg sanitair.

Via een kleine enquête over de behoeften van scholen op het vlak van infrastructurele ingrepen,

Vanraes

die in 2008 door de vzw Schoolinterventieteam werd uitgevoerd, gaven de scholen te kennen dat zij nood hadden aan energiebesparende interventies. Verwarming en isolatie bleken een belangrijk knelpunt te zijn in veel schoolgebouwen.

Vooraleer een energiebesparend beleid in een school kan worden gevoerd, moeten de scholen echter kunnen beschikken over voldoende gegevens rond energieverbruik. Via het Plan voor Lokale Actie voor het Gebruik van Energie (PLAGE) wil men de energieprestaties van schoolgebouwen verbeteren. Het was een logische combinatie om de gewestelijke doelstellingen en de doelstellingen vanuit de VGC te koppelen in een enkel project. De aanvraag gebeurde inderdaad vanuit de VGC. Het SIT is op dat vlak het contactpunt voor alle Nederlandstalige scholen in het Brussels hoofdstedelijk gewest. De energieverantwoordelijken worden met gewestelijke middelen gesteund door Leefmilieu Brussel. Ze analyseren het verbruik en doen concrete voorstellen tot verbetering. Er is op dit ogenblik reeds een energieverantwoordelijke aan de slag. De tweede energieverantwoordelijke heeft gisteren zijn contract getekend. Hij zal ook binnenkort effectief worden ingezet. Daarmee zijn de twee beschikbare plaatsen ingevuld.

Momenteel spitst de energieverantwoordelijke zich vooral toe op het inventariseren van gegevens over het energieverbruik van het schoolpatrimonium. Nadien wordt de selectie van de scholen bepaald en volgen de energieaudits. Daaropvolgend zal een actieplan worden opgesteld om de problemen concreet aan te pakken.

Om in het PLAGE-project te worden opgenomen, moet er een duidelijke detectie van grootverbruik zijn op basis van objectieve gegevens. De selectie van de uiteindelijke scholen zal in samenspraak met de koepels gebeuren. Alles vindt in totale openheid en in samenwerking met iedereen plaats.

Daarnaast zal er over gewaakt worden dat scholen die geselecteerd worden voor het doorvoeren van energiebesparende maatregelen, ook met de volledige school een pedagogisch traject rond energiebeheer doorlopen.

Ter verbetering van het energieverbruik kunnen scholen eveneens een beroep doen op het energieteam, de zogenaamde zesde ploeg van het SIT. De instructeur van deze ploeg zal op 1 maart 2010 in dienst treden bij het SIT. De ploeg 'energie en isolatie' voert energiebesparende werken uit zoals het plaatsen van warmtereflecterende folie, het isoleren van zolders, vloeren, plafonds en platte daken, het behandelen van vochtige muren, het plaatsen van thermosstatische kranen en het vervangen van oude radiatoren. Daarnaast zal de VGC, zoals ook vermeld staat in de regeringsverklaring, een subsidiereglement uitwerken voor scholen die willen investeren in energiearme maatregelen.

Met de energieverantwoordelijken, het energieteam en de nieuwe subsidiëring voor energiebesparende maatregelen levert de VGC een belangrijke bijdrage om het energiebesparend beleid in scholen aan te moedigen en te ondersteunen. Ik kijk uit naar de analyses die gemaakt worden van de scholen, om concreet aan de slag te kunnen. De VGC heeft een concreet actieplan uitgewerkt. Voor dit actieplan heeft de VGC zowel in eigen middelen als in middelen die haar ter beschikking werden gesteld door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, voorzien. De VGC staat in contact met alle scholen. Het is de bedoeling om, naar analogie met het Schoolheropbouwplan, hiervan een volwaardig en zo goed mogelijk gecoördineerd urgentieplan te maken.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik bedank de collegevoorzitter voor zijn uitvoerig antwoord. Ik beschik nu eindelijk over voldoende informatie. Minister Evelyne Huytebroeck kon ons deze informatie immers niet bezorgen. Het is goed te vernemen dat er 2 energieverantwoordelijken aangeworven werden. Ik mag er toch van uitgaan dat beide energieverantwoordelijken alle Nederlandstalige scholen in het Brussels hoofdstedelijk gewest zullen aanschrijven om het huidige energieverbruik te inventariseren? Dit is natuurlijk een reusachtig werk. Pas nadat de gegevens van deze inventarisatie gekend zijn en wanneer men precies heeft uitgepluisd waar het energieverbruik de pan uitswingt, kan men de hand aan de ploeg slaan. Ik denk dat dit zeker nog een jaar zal duren.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Het gaat hier inderdaad om een heel omvangrijk werk.

Vanraes

Men moet een meticuleuze inventarisatie uitvoeren. Ik wil hierop zeker nog terugkomen. Op het einde van het jaar zal ik laten weten hoever men staat. De inventarisatie zal dan als basis dienen voor de verdere planning.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Mooi zo!

- *Het incident is gesloten.*

ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art. 61)

Toenemend aantal aanvragen voor sociale dienst- en hulpverlening ten gevolge van de crisis en de asielwetgeving

De heer Paul De Ridder.- De versoepeling van de nationaliteitswetgeving met onder meer de snelbelg-wet en de collectieve regularisatie heeft geleid tot een enorme toevloed van nieuwkomers. Sommige mensen dienen een asielaanvraag in of willen een verblijfsvergunning krijgen. Daarnaast zijn er nog illegalen die gedurende vele jaren zonder papieren in ons land verblijven. De Brusselse OCMW-voorzitter, de heer Yvan Mayeur, riep deze week nog uit: “Wij zijn niet het OCMW van het hele land”. Hij verklaarde dat het OCMW van de stad Brussel sinds november vorig jaar aan meer dan 300 asielzoekers hulp heeft geweigerd.

Zijn noodklacht is echter niet nieuw. Reeds op 20 november 1733 fulmineerde het Brusselse stadsbestuur tegen “het groot getal van vremde ledigh gaenders” die niet alleen de brave burgers lastig vielen maar op de koop toe ook nog de aalmoezen en het brood wegkaapten dat aan de Brusselse armen toekwam, zeggende dat zij “...in grote menigte de inwoonders deser stadt quaemen te quellen ende wegh nemen de almoessen ende broodt het welcke aen de armen deze stadt was toecomende”. Men heeft erop aangedrongen dat ik af en toe nog eens wat geschiedenis doceer in deze Raad. (*Hilariteit*)

Daarom werden anno 1733 meer dan 500 vreemde steunzoekers uit Brussel verdreven. U ziet het: niets nieuws onder de zon.

Yvan Mayeur pleit, net als zijn Antwerpse evenknie Monica De Coninck, voor een nieuw plan tot spreiding van de asielzoekers. Het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, Fedasil, is reeds geruime tijd niet meer in staat om alle asielzoekers op te vangen. Fedasil stuurt ze dan maar door naar het OCMW. In de praktijk zijn dit meestal de OCMW's in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Die hebben het de laatste tijd, rekening houdend met de toegenomen werkloosheid, bijzonder zwaar. Precies daarom hebben al deze OCMW's terecht aan de alarmbel getrokken. De federale regering vindt blijkbaar geen oplossing en heeft naar goede gewoonte – denk in dit verband alleen al maar aan BHV - heel deze zaak uitbesteed aan een speciale commissaris.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik mag toch hopen dat de vraag van de heer Paul De Ridder kadert binnen de bevoegdheden van de VGC?

De heer Paul De Ridder.- Uiteraard! Ik maak terstond mijn punt. Ook de VGC krijgt met deze problematiek te maken.

De VGC subsidieert in Brussel immers twee Centra voor Algemeen Welzijnswerk (CAW), namelijk Archipel en Mozaïek. Beide staan in voor de sociale dienst- en hulpverlening. Deze CAW's en hun opvanghuizen bekommeren zich eveneens om thuis- en daklozen, om mensen zonder papieren en om asielzoekers. Zij staan ook in voor de sociale dienstverlening. Verder krijgen ze veel vragen over huisvesting, budgetbegeleiding en het statuut van vreemdelingen.

Rekening houdend met de huidige noodtoestand wil ik collegelid Brigitte Grouwels dan ook een aantal pertinente vragen stellen. Zijn de aanvragen tot sociale dienst- en hulpverlening bij Archipel en Mozaïek gestegen? Zo ja, in welke mate? Hebben de aanslepende problemen voor de opvang van asielzoekers geleid tot een tekort aan opvangplaatsen in de onthaalhuizen van de CAW's?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Jammer genoeg is er inderdaad niets nieuws onder de zon. Zeker als men rekening houdt met de historische terugblik van de heer Paul De Ridder, moet men dit constateren. Ook de VGC wordt via haar Centra

Grouwels

voor Algemeen Welzijnswerk, Mozaïek en Archipel met deze problematiek geconfronteerd.

Beide centra hebben aan Vlaams minister Jo Vandeurzen bijkomende middelen gevraagd voor het project 'tijdelijke uitbreiding van het laagdrempelig mobiel en ambulans hulpaanbod voor mensen zonder wettig verblijf, vluchtelingen en asielzoekers'. Zij krijgen daarvoor vanaf februari voor de periode van 1 jaar elk 1,5 voltijdse equivalent ter beschikking, waarvan ze beide een halftijdse equivalent inzetten in de Meeting, een ontmoetingsruimte voor asielzoekers, vluchtelingen en mensen zonder wettig verblijf.

Uit de voorlopige cijfers van 2009 die ik ontving van Fedasil is een duidelijke stijging merkbaar. Waar er in 2008 12.252 personen werden opgevangen in het opvangnetwerk van Fedasil, werden er in de eerste 10 maanden van 2009 al 18.123 personen opgevangen.

De cijfers van CAW Mozaïek liggen in dezelfde lijn: 1.572 aanmeldingen van mensen zonder papieren en asielzoekers bij het onthaal in 2008 tegenover 1.655 aanmeldingen in de eerste 10 maanden van 2009. De stijging is sinds enkele maanden aan de gang en de meest recente tellingen van CAW Mozaïek melden 1.300 aanmeldingen aan het onthaal in de laatste 6 maanden. CAW Archipel geeft aan dat het aantal asielzoekers in procedure quasi gelijk blijft, maar er is wel een stijging van de mensen zonder papieren.

Zoals bekend is de opvang de bevoegdheid van Fedasil en is het tekort aan opvangplaatsen al geruime tijd gekend. Het is niet alleen de heer Yvan Mayeur die erop gewezen heeft, ook ikzelf heb dat gedaan in het raam van mijn bevoegdheden in de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Via de GGC hebben wij contact genomen met het federale niveau om Fedasil op haar verantwoordelijkheid te wijzen.

CAW Mozaïek beschikt over 12 opvangplaatsen en heeft recent ook de opdracht gekregen om de 25 personen, die opgevangen worden in het voorma-

lige kabinet van gewezen Vlaams minister Marino Keulen in de Kreupelenstraat, te begeleiden. CAW Archipel beschikt over een 34-tal plaatsen voor de opvang van asielzoekers via het Leger des Heils. Bij de deelwerkingen Leger des Heils en Albatros is de vraag naar opvang voor asielzoekers gestegen, vandaar dat 34 van de 72 bedden van het Leger des Heils worden voorbehouden voor asielzoekers.

De heer Paul De Ridder.- Ik dank het collegelid voor haar antwoord.

- *De vergadering wordt gesloten om 11.18u.*
 - *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*
-

Bijlagen

1. Ingekomen stukken

Motie van aanbeveling (R.v.O., art. 63) – Indiening en verwijzing

Motie van aanbeveling ingediend door de heer Dominiek Lootens-Stael tot besluit van de op 15 januari 2010 gehouden interpellaties

- van mevrouw Elke Van den Brandt, betreffende de start van de inschrijfprocedure voor het basis- en secundair onderwijs;
- van de heer Dominiek Lootens-Stael, betreffende het falende nieuwe inschrijfbeleid voor het Nederlandstalig onderwijs;
- van mevrouw Bianca Debaets betreffende de problematische start van de elektronische inschrijfprocedure;
- an de heer Paul De Ridder in verband met de geïnformatiseerde inschrijfprocedure;
- van de heer Fouad Ahidar, betreffende de haperende start van de online inschrijfprocedure voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel;
- van mevrouw Els Ampe over het slecht functioneren van de online aanmelding voor de scholen van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.
- tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting – Stuk 414 (2009-2010) – Nr. 1

Dooverwezen naar de Plenaire Vergadering.

Discussienota (R.v.O., art. 51) – Indiening en wijziging

Discussienota : De meerwaarde van snoezelruimtes in Brussel, ingediend door mevrouw Carla Dejonghe – Stuk 413 (2009-2010) – Nr. 1

Doorverwezen naar de Plenaire Vergadering.

Schriftelijke vragen – Indiening

Schriftelijke vragen werden ingediend door mevrouwen Bianca Debaets, Carla Dejonghe, Greet Van Linter, de heren Herman Mennekens en Walter Vandenbossche.

Trefwoordenregister

Actualiteitsvraag

Zie Sociale dienst- en hulpverlening

Bericht van verhindering, blz. 223

Discussienota

Zie Meerwaarde van snoezelruimtes

Energiereductie binnen de Brusselse scholen,
blz. 240

Interpellatie

Zie Meertalig onderwijs

Meertalig onderwijs, blz. 230

Meerwaarde van Snoezelruimtes

Bespreking, blz. 225

Motie van aanbeveling

Bespreking, blz. 223

Stemming, blz. 223

Sociale dienst- en hulpverlening

Toenemend aantal vragen, blz. 244

Veiligheid van de kinderdagverblijven, blz. 238

Verhouding tussen de cultuurraden en de gemeenschapsraden in de Brusselse gemeenten, blz. 239

Vraag om uitleg

Energiereductie binnen de Brusselse scholen

Vragen

Zie Veiligheid van de kinderdagverblijven
Verhouding tussen de cultuurraden en de
gemeenschapsraden in de Brusselse gemeen-
ten